

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. ve věci žalobce **YANNICK a.s.**, se sídlem Dukelská 76, Šenov u Nového Jičína, zastoupeného JUDr. Martinem Skybou, advokátem se sídlem Preslova 9, Moravská Ostrava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 29.4.2011, č.j. 842/11-1202-802360 a č.j. 866/11-1202-802360, ve věci daně z příjmů právnických osob

t a k t o :

I. Věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 102/2011 a 22 Af 103/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 22 Af 102/2011.

II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 29.4.2011, č.j. 842/11-1202-802360 a č.j. 866/11-1202-802360 se **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.616,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Skyby, advokáta se sídlem Preslova 9, Moravská Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobami podanými k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě [jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.)]:

a) ze dne 29.4.2011, č.j. č.j. 842/11-1202-802360, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Novém Jičíně (dále jen „správce daně“) ze dne 15.12.2010, č.j. 101236/10/374912802633, jímž správce daně doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006, a

b) ze dne 29.4.2011, č.j. č.j. 866/11-1202-802360, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správce daně ze dne 15.12.2010, č.j. 101246/10/374912802633, jímž správce daně doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007.

Jelikož obě žaloby směřovaly proti rozhodnutím téhož žalovaného ve skutkově souvisejících věcech, žalovaný obě rozhodnutí shodně odůvodnil a žalobce proti nim uplatňuje tytéž žalobní body, jsou splněny podmínky § 39 odst. 1 s.ř.s., tudíž krajský soud výrokem I. spojil řízení o předmětných žalobách ke společnému projednání.

Žalobce v žalobě vytýkal žalovanému, že stejně jako správce daně nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v daňovém řízení najevo a nehodnotil všechny v daňovém řízení provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“). Dle žalobce bylo v daňových řízeních prokázáno, že žalobce zcela v souladu s § 24 a násl. ZSDP provedl ve zdaňovacím období let 2006 a 2007 odpisy k drobnému hmotnému investičnímu majetku – formám pro lisování plastových výrobků, jichž je vlastníkem. Namítal, že výtky žalovaného o absenci důkazů, prokazujících zaevidování předmětných forem v účetnictví žalobce, je jednak nedůvodná, neboť žalobce předložil správci daně dne 1.9.2009 inventární karty týkající se tohoto majetku, a dále překvapivá, neboť žalobci nebylo nepředložení evidenčních karet v průběhu řízení správcem daně vytknuto. Dále namítal, že žalovaný hodnotil předložené důkazy jednostranně v neprospěch žalobce. Žalovaný hodnotil kupní smlouvu ze dne 30.6.2006, na jejímž základě žalovaný nabytí vlastnické právo k předmětným formám, jako listinu, z níž nabytí vlastnického práva žalobce nevyplývá, a to toliko z důvodu, že výpověď prodávající Ing. K. považoval za nevěrohodnou. Nijak se však nevypořádal se skutečností, že svědkyně Ing. K. potvrdila, že kupní smlouvu podepsala. Žalovaný dále nesprávně vytýkal žalobci, že nedoložil předávací protokol, ačkoli prohlášení o předání předmětných

forem je součástí uvedené kupní smlouvy, a to čl. IV. bodu 4.1. Dále žalovaný nepřesvědčivě hodnotil prohlášení předsedkyně představenstva společnosti TRESTLES, a.s. Ing. J. B. ze dne 29.6.2006, adresované společnosti TRAVICOM PLUS, a.s. o tom, že společnost TRESTLES, a.s. nemá k předmětným formám žádné majetkové právo, neboť svědkyně Ing. B. pravost svého podpisu na uvedené listině nepopřela, toliko uvedla, že si na podpis této listiny nepamatuje. Vlastnické právo společnosti TRESTLES, a.s. k předmětným formám dovodil žalovaný z faktury a inventárních karet, což jsou listiny, které o existenci vlastnického práva nesvědčí. Dále žalovaný ponechal bez hodnocení zjištění, že předmětné formy jsou ve fyzickém držení žalobce, nikoli společnosti TRESTLES, a.s., která není se žalobcem v žádném smluvním vztahu a nijak své vlastnické právo nerealizuje. Zejména však žalobce namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal se stěžejní otázkou možného nabytí vlastnického práva žalobcem od Ing. K. jako od nevlastníka dle § 446 obchodního zákoníku. Ačkoli žalobce prokázal, že se všemi dostupnými prostředky přesvědčil o tom, že prodávající Ing. K. je oprávněna převést vlastnické právo k předmětným věcem, žalovaný dospěl jedinou větou k závěru, že žalobce nemůže osvědčit svou dobrou víru, neboť Ing. K. nebyla podnikatelem a nezabývala se lisováním. Z hlediska důkazního břemene o vlastnictví předmětných forem poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 131/2004, dle jehož závěrů není-li pochyb o existenci dodavatele (což v daném případě není), stíhá důkazní břemeno o tom od koho, jakým způsobem a za jakou cenu tento dodavatel zboží nabyl pouze tohoto dodavatele, jehož by stíhala i případná daňová povinnost. Požadoval proto zrušení obou ve výroku uvedených rozhodnutí včetně rozhodnutí správce daně.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil nutnost kumulativního naplnění všech podmínek § 26 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) k možné daňové účinnosti odpisů z předmětného majetku dle § 24 odst. 1 ZDP. Uvedl, že již samotná absence dokladů o inventarizaci předmětných forem u žalobce mohla být důvodem pro neuznání daňových odpisů. Dále uvedl, že žalobce sice dle § 31 odst. 9 ZSDP doložil své vlastnické právo k předmětným formám kupní smlouvou ze dne 30.6.2006, avšak správce dle § 31 odst. 8 ZSDP formuloval své pochybnosti o vlastnickém právu žalobce a tyto podložil rozsáhlým dokazováním, čímž přešlo důkazní břemeno ohledně vlastnického práva k předmětným formám zpět na žalobce, který je však neunesl. Žalobce zejména nepředložil technickou dokumentaci, kterou měl spolu s předmětnými formami dle čl. IV. bodu 4.1 kupní smlouvy obdržet, popř. jiný důkaz svědčící o věcném naplnění kupní smlouvy. Dále žalobce neprokázal, že byly předmětné formy inventarizovány a ve stavu způsobitelném k užívání. Prohlášení ze dne 29.6.2006, které žalobce doložil jako důkaz osvědčující jeho vlastnické právo k předmětným formám, nelze z formálních důvodů vůbec bez dalšího považovat za důkaz (viz rozsudek NSS č.j. 8 Afs 86/2007-79), a nadto svědkyně Ing. B. nepotvrdila, že by tuto listinu podepsala. Pochybnosti správce daně týkající se dobré víry žalobce jako kupujícího dle § 446 obchodního zákoníku žalobce nevyvrátil a nepředložil žádné důkazní prostředky prokazující opak.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu, zejména ze zprávy č. 71/2010 o výsledku daňové kontroly soud zjistil, že dne 1.9.2009 zahájil správce daně u žalobce kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2006 a 2007. Správce daně mj. zjistil, že žalobce zaúčtoval dne 31.12.2006 na vrub nákladového účtu nákup forem a lisovacích nástrojů pro lisování plastových výrobků za rok 2006 v celkové částce 282.556,79 Kč a za rok 2007 v částce 262.393,- Kč s tím, že tyto odkoupil od Ing. K. na základě kupní smlouvy ze dne 30.6.2006. Jelikož měl správce daně pochybnosti o vlastnictví Ing. K. k předmětným formám, provedl dokazování. Ing. K. uvedla, že nabyla formy v roce 2002 za cenu šrotu od společnosti TRESTLES a.s., tyto následně zhodnotila a v roce 2006 za částku 2.369.324,- Kč na základě žalobcem předložené kupní smlouvy prodala žalobci. Statutární zástupci společnosti TRESTLES, a.s. uvedli, že předmětné formy byly speciálně vyrobeny pro společnost TRESTLES, a.s. společností METALPLAST s.r.o. a doložili fakturu a inventární karty majetku. Uvedli, že předmětné formy nebyly nikomu pronajímány či prodány, avšak byly umístěny v sídle společnosti METALPLAST s.r.o. v Lomnici u Rýmařova –Tylov, která na nich plastové výrobky pro společnost TRESTLES, a.s. vyráběla. Následně v tomtéž areálu na předmětných formách vyráběli pro společnost TRESTLES, a.s. plastové výrobky společnost TRAVICOM PLUS, a.s., a poté žalobce. Správce daně poté vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků prokazujících, že výdaje na nákup předmětných forem jsou výdaji na dosažení a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 odst. 1 ZDP. Žalobce v následném vyjádření zdůraznil, že vycházel z prohlášení prodávající v kupní smlouvě o jejím vlastnickém právu k předmětným formám. Dále uvedl, že převzal v rámci konkurzu výrobní činnost společnosti METALPLAST s.r.o., a jelikož věděl, že předmětné formy byly od této společnosti zakoupeny společností TRESTLES, a.s., vyzval prodávající k doložení svého vlastnictví, resp. vyvrácení vlastnického práva společnosti TRESTLES, a.s., což tato učinila a předala žalobci prohlášení společnosti TRESTLES, a.s. vůči společnosti TRAVICOM PLUS, a.s. ze dne 29.6.2006 o tom, že společnost TRESTLES, a.s. nemá k předmětnému majetku žádná majetková práva ani finanční nároky. Žalobce tak již neměl o vlastnictví Ing. K. žádné pochybnosti. Naopak poukázal na skutečnost, že společnost TRESTLES, a.s. nikdy vlastnické právo k předmětným formám nevykonávala, žalobce nijak nekontaktovala a je pochybné, že by majetek v hodnotě několika milionů nechala bez smluvního ošetření k užívání jinému subjektu. Žalobce nabyl předmětné formy za znalcem stanovenou kupní cenu, přičemž znalecký posudek doložil, tudíž má zato, že je vlastníkem předmětných forem, přičemž vlastnické právo by nabyl i od nevlastníka s ohledem na § 446 obchodního zákoníku, neboť byl v dobré víře, že prodávající je oprávněna vlastnické právo převést. Správce daně následně opětovně vyslechl členy představenstva společnosti TRESTLES, a.s., kteří uvedli, že si nepamatují, že by prohlášení ze dne 29.6.2006 podepsali, proto při ústním jednání dne 24.11.2010 sdělil žalobci, že má zato, že uplatnil nákup a odpisy k hmotnému majetku v rozporu s § 28 odst. 1 ZDP, neboť neprokázal, že má k tomuto majetku vlastnické právo. Žalobce reagoval nesouhlasným písemným vyjádřením ze dne 24.11.2010.

Dne 14.12.2010 převzal žalobce zprávu o daňové kontrole č. 71/2010, v níž správce daně dospěl k závěru, že žalobce uplatnil náklady na odpisy předmětných forem v rozporu s § 28 odst. 1 a § 24 odst. 1 ZDP, čímž si neoprávněně snížil základ daně ve zdaňovacím období 2006 o částku 337.546,20 Kč a ve zdaňovacím období 2007 o částku 262.393,- Kč. K námitce žalobce týkající se možného nabytí vlastnického práva k předmětným formám od nevlastníka ocitoval správce daně § 446 obchodního zákoníku a uvedl, že žalobce dobrou víru osvědčit nemůže, neboť prodávající Ing. K. nebyla podnikatelem, nevlastnila živnostenské oprávnění k výrobě či výrobní činnosti jako je lisování a nepředložila doklad o pořízení předmětného majetku.

Dne 16.12.2010 byly žalobci doručeny dodatečné platební výměry ze dne 15.12.2010, č.j. 101236/10/374912802633 a 101246/10/374912802633, jimiž správce daně doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2006 a 2007. Žalobce proti oběma výměrům podal odvolání, přičemž argumentace odvolatele je identická s námitkami obsaženými v této žalobě. K otázce nabytí vlastnického práva k předmětným formám dle § 446 obchodního zákoníku žalobce uvedl, že mu není zřejmé, co více může osvědčit jeho dobrou víru, než skutečnost, že prodávající prohlásí v kupní smlouvě, že je vlastníkem prodávaných věcí a předloží prohlášení svého právního předchůdce o tom, že tento k prodávaným věcem žádný majetkový vztah nemá.

Žalovaný rozhodl o odvoláních žalobou napadenými rozhodnutími, jejichž odůvodnění je vzhledem k totožnosti odvolacích námitek rovněž shodné. Žalovaný v nich uvedl, že již samotné neprokázání provedení inventarizace k předmětným formám žalobcem mohlo být důvodem pro neuznání daňových odpisů z tohoto majetku. Dále žalovaný shrnul obsah správcem daně provedeného dokazování. Výpověď prodávající Ing. K. hodnotil shodně se správcem daně jako nevěrohodnou a potvrdil závěr, že Ing. K. neprokázala, že by byla vlastníkem předmětných forem. Žalovaný vytkl žalobci neprokázání věcného naplnění obsahu předložené kupní smlouvy, zejm. existenci předávacích protokolů a převzetí technické dokumentace. S odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 86/2007 učinil žalovaný závěr o procesní nepoužitelnosti žalobcem předloženého prohlášení ze dne 29.6.2006, a dále uvedl, že tato listina neosvědčuje údaje v ní uvedené, neboť Ing. B. uvedla, že si již nevzpomíná, že by předmětné prohlášení podepsala. K odvolací námitce týkající se nabytí vlastnického práva k předmětným formám dle § 446 obchodního zákoníku žalovaný toliko uvedl, že se ztotožňuje s pochybnostmi správce daně s ohledem na to, že prodávající Ing. K. nevlastnila živnostenské oprávnění k činnosti jako je lisování ani nepředložila žádný doklad o nabytí předmětného majetku, přičemž žalobce tyto pochybnosti nevyvrátil a nepředložil důkazní prostředky prokazující opak.

Podle § 2 odst. 3 ZSDP při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Podle § 31 odst. 4 ZSDP jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (příznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

Podle § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Podle § 31 odst. 9 ZSDP daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle § 446 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník kupující nabývá vlastnické právo i v případě, kdy prodávající není vlastníkem prodávaného zboží, ledaže v době, kdy kupující měl vlastnické právo nabýt, věděl nebo vědět měl a mohl, že prodávající není vlastníkem a že není ani oprávněn zbožím nakládat za účelem jeho prodeje.

Předně soud uvádí, že z kumulativně stanovených podmínek pro daňovou uznatelnost odpisů hmotného majetku, stanovených v § 24 až 33 ZDP, správce daně v průběhu daňové kontroly vytýkal žalobci toliko nesplnění podmínky stanovené v § 28 odst. 1 ZDP, tj. neexistenci vlastnického práva poplatníka k předmětnému majetku. Uvedl-li proto žalovaný ve svých rozhodnutích, že nebyla žalobcem prokázána ani další ze zákonných podmínek, a to ve smyslu § 26 odst. 5 ZDP, tj. evidence předmětného majetku u poplatníka (žalobce nepředložil inventární karty), je tento závěr překvapivý. Jelikož správce daně v průběhu daňové kontroly absenci těchto dokladů žalobci nevytýkal a k jejich předložení jej nevyzval, stejně jako nevyzval žalobce k předložení technické dokumentace k předmětným formám, nelze považovat za správný závěr žalovaného, že již absence těchto dokladů by mohla sama o sobě vést k závěru o daňové neznatelnosti předmětných odpisů.

Další žalobní námitky se týkaly způsobu, jakým žalovaný, resp. správce daně hodnotili důkazy, které měli v dané věci k dispozici, výsledků tohoto hodnocení a jejich skutkových závěrů.

Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůrazňoval, že žalobce nepředložil důkazní prostředky vyvracející pochybnosti správce daně o vlastnickém právu žalobce k předmětným formám. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své rozhodovací praxi opakovaně zabývaly Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Odkázat lze např. na rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 24/2007.

V posuzované věci žalobce primárně splnil svou důkazní povinnost vyplývající z § 31 odst. 9 ZSDP ohledně tvrzení o vzniku nákladů na pořízení předmětných forem předložením kupní smlouvy ze dne 30.6.2006. Správce daně však provedeným dokazováním (zejm. výpověďmi svědků Ing. K. a Ing. M., a dále fakturou č. 300738 a kartami majetku z účetnictví společnosti TRESTLES, a.s.) ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP prokázal, že o souladu tvrzení žalobce, že nabytí k předmětným formám vlastnické právo, existují vážné a důvodné pochyby. Bylo

proto opět na žalobci, aby prokázal soulad svého účetnictví se skutečností. Žalobce v daném případě setrval na svých dosavadních tvrzeních, zdůraznil, že obsahem smluvních ujednání v předložené smlouvě je i prohlášení o předání předmětu prodeje a jeho provozuschopnosti a zejména, že obsahem čl. I. bodu 1.1 předmětné smlouvy je prohlášení prodávající o jejím výlučném vlastnickém právu k předmětu prodeje. Dále tvrdil, že by na něj vlastnické právo k předmětným formám přešlo i v případě, že by Ing. K. nebyla jejich vlastníkem, a to s ohledem na obchodněprávní charakter uzavřené smlouvy a možnost nabytí vlastnického práva od nevlastníka věci dle § 446 obchodního zákoníku. Na podporu tvrzení, že v době nabytí vlastnického práva nevěděl, že prodávající případně není vlastníkem předmětu prodeje, předložil prohlášení společnosti TRESTLES, a.s. vůči společnosti TRAVICOM PLUS, a.s. ze dne 29.6.2006, které dle žalovaného prokazuje, že žalobce vyčerpal dostupné prostředky k přesvědčení se o existenci vlastnického práva své předchůdkyně a že byl tedy ohledně vlastnického práva prodávající v dobré víře. Žalovaný na tyto skutečnosti reagoval doplněním dokazování, a to výsledkem svědků Ing. B. a Ing. J.. Z výpovědi svědkyně Ing. B., která uvedla, že si nepamatuje, že by prohlášení ze dne 29.6.2010 podepsala, ve spojení se závěry rozsudku NSS sp. zn. 8 Afs 86/2007 dospěl žalovaný k závěru o nepoužitelnosti žalobcem předloženého důkazu a uzavřel, že žalovaný neunesl důkazní břemeno strany prokázání svého vlastnického práva k předmětným formám resp. vyvrácení důvodných pochybností správce daně. Prohlášení prodávající v kupní smlouvě žalovaný zcela pominul a předmětnou kupní smlouvu žádnému hodnocení nepodrobil, tj. nevyjádřil se zejména k tomu, zda s ohledem na závěr o nevěrohodnosti výpovědi svědkyně Ing. Kohutové považuje předloženou smlouvu za neplatný právní úkon a z jakého zákonného důvodu. V tomto směru lze přisvědčit žalobci, že postup žalovaného při hodnocení důkazů je v rozporu s § 2 odst. 3 ZSDP (viz rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 5/2008), neboť žalovaný předloženou kupní smlouvu ze své úvahy vyloučil.

Žalovaný vyhodnotil (aniž by se vyjádřil k tomu, zda vůbec mezi žalobcem a Ing. K. vznikl závazkový právní vztah a zda šlo o vztah podrobený režimu obchodního zákoníku), že žalobce nemůže osvědčit svou dobrou víru dle § 446 obchodního zákoníku, neboť prodávající nebyla podnikatelem a neprokázala vlastní nabývací titul k předmětnému majetku. Stranou pozornosti správce daně i žalovaného však zůstal fakt, že z pohledu hypotézy aplikované právní normy § 446 obchodního zákoníku je podstatnou skutečností, zda nabyvatel (žalobce) „věděl nebo vědět měl a mohl, že prodávající není vlastníkem a že není ani oprávněn zbožím nakládat za účelem jeho prodeje“, nikoli pouhé zjištění, že prodávající (pravděpodobně) nebyl vlastníkem předmětu prodeje. Vědomost žalobce o této skutečnosti však správce daně ani žalovaný netvrdili a neprokazovali. Správci daně a žalovanému tedy zjevně nevznikly pochybnosti o dobré víře žalobce, nýbrž toliko pochybnosti o vlastnickém právu prodávající.

Lze proto uzavřít, že neidentifikoval-li správce daně (a stejně tak žalovaný) konkrétní skutečnosti, na jejichž základě dospěl k závěru o neexistenci dobré víry žalobce při nabývání vlastnického práva k předmětnému majetku, neunesl prozatím své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP a na žalobce naopak

důkazní břemeno ohledně dobré víry dle § 31 odst. 9 ZSDP zpět vůbec nepřešlo. Žalovaný tak nesprávnou aplikací ustanovení ZSDP o přechodu důkazního břemene zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na správnost jeho rozhodnutí.

Jelikož žalobce v odvolání proti předmětným platebním výměrům uvedené vady vytýkal a žalovaný se s argumentací žalobce nijak nevypořádal (jen konstatoval, že se ztotožňuje se závěry správce daně), je nutno v tomto ohledu považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Pro úplnost krajský soud uvádí, že hodnocení žalobcem předloženého prohlášení ze dne 29.6.2006 jako důkazního prostředku apriori nepoužitelného s odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 86/2007 není správné. Zmíněné rozhodnutí totiž (odkazem na dřívější rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 77/2005) zapovídá toliko provedení důkazu čestným prohlášením, jehož obsahem je (vůči správnímu orgánu potažmo soudu) prohlášení osoby, která by jinak měla být vyslechnuta v řízení jako svědek, o skutečnostech významných pro řízení, tj. nahrazení svědecké výpovědi čestným prohlášením. Netýká se však soukromoprávní listiny, pořízené zcela mimo rámec řízení, jejímž obsahem je prohlášení jedné osoby vůči druhé o určitých skutečnostech.

Krajský soud proto uzavírá, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou jednak dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve shora uvedeném rozsahu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a dále, že bylo podstatným způsobem porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem v oblasti dokazování dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Proto soud obě napadená rozhodnutí bez jednání dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a vrací věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný bude zejména povinen přezkoumatelným způsobem vyhodnotit všechny provedené důkazy v souladu s kritérii § 2 odst. 3 ZSDP a dospěje-li k závěru o vzniku obchodněprávního závazkového vztahu mezi žalobcem a Ing. K., jasně zformulovat své pochybnosti o dobré víře žalobce při nabývání vlastnického práva k předmětným formám a vyzvat žalobce k prokázání jeho dobré víry. Pozornosti správního orgánu lze z dostupné judikatury týkající se posuzování dobré víry dle § 446 obchodního zákoníku doporučit zejména rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 44/2007 nebo 23 Cdo 2569/2010.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 15.616,- Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 8.400,- Kč za 4 provedené úkony právní

služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. 2 x převzetí zastoupení a 2x sepis žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 2.100,- Kč stanovena dle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 1.200,- Kč, tj. 4 x 300,- Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 2.016,- Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle ust. § 149 o.s.ř. per analogiam.

P o u č e n í :

Proti výroku I. tohoto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Proti výrokům II. a III. tohoto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20. února 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu